

TURINYS

Senelė	11
Nuostabus sumanymas	22
Džordžas taiso vaistus	27
Gyvulių vaistai	37
Paskubomis	44
Rudi dažai	47
Senelė gauna vaistų	50
Rudoji višta	62
Paršas, jautukai, avys, ponis ir ožka	71
Kranas senelei	82
Puikusiai pono Krankio sumanymas	87
Stebuklingieji vaistai Nr. 2	93
Stebuklingieji vaistai Nr. 3	99
Stebuklingieji vaistai Nr. 4	103
Sudiev, senele	106

PERSPĒJIMAS SKAITYTOJAMS:
Nemēginkite patys gaminti stebuklinguju
Džordžo vaistu.
Pavojinga.

SENELĖ

– Einu į kaimą apsipirkti, – šeštadienio rytą pasakė Džordžui mama. – Būk geras berniukas ir neišdykauk.

Kvaila taip sakyti mažam berniukui. Jis iškart sumąstys, kokių išdaigų gali pridaryti.

– Neužmiršk vienuoliktą valandą paduoti vaistų senelei, – priminė motina ir išėjo pro užpakalines duris.

Senelė, snūduriuodama krėsle prie lango, **PRAMERKĖ VIENĄ PIKTĄ AKĮ.**

– Girdėjai, ką sakė mama, Džordžai, – tarė ji. – Neužmiršk vaistų.

– Neužmiršiu, senele, – atsiliepė Džordžas.

– Ir bent kartą pasistenk gražiai elgtis, kol jos nėra.

– Gerai, senele, – atsakė Džordžas.

Džordžui nuobodu – nors galva duok į sieną. Jis neturi nei brolio, nei sesers. Tėtis ūkininkas, sodyba užkaboryje, vaikų, su kuriais galėtų žaisti, arčiau kaip

už kelių kilometrų nėra. Džordžui įkyrėjo stebeilyti į kiaules, vištas, karves ir avis. Ypač jam įgriso gyventi vienuose namuose su **ŽILA BAMBEKLE SENELE**. Vienam ja rūpintis – ne pats maloniausias būdas praleisti šeštadienio rytą.

– Visų pirma užplikyk man puodelį arbatos, – nurodė Džordžui senelė. – Bent kurį laiką neišdykausi.

– Gerai, senele, – atsakė Džordžas.

Jis nemėgo savanaudės pikčiurnos senelės pajudusiais dantimis ir maža raukšlėta kaip šuns išangė burna.

– Kiek šiandien cukraus dėti į arbatą, senele? – paklausė Džordžas.

– Vieną šaukštelį, – atsakė ši. – Nebalink.

Dauguma senelių mielos, geraširdės ir paslaugios, tik ne ši. Ši kiaurą dieną sėdėdavo krėsele prie lango ir amžinai skųsdavosi, bambėdavo, **NIURZGĖDAVO, NIURNĖDAVO, BURBĖDAVO**. Net kai senelės ūpas būdavo pakenčiamas, ji nenusišypsodavo Džordžui ir nepaklausdavo: „Kaip tau sekasi, Džordžai?“ arba „Žaidžiam loto?“, arba „Kas naujo šiandien mokykloje?“ Dėl kitų ji nesuko galvos ir rūpinosi tik savimi. **BJAURI SENA NIURZGA.**

Džordžas nuėjo į virtuvę ir užplikė senelei arbatos. Įdėjo pakelį arbatžolių, šaukštelį cukraus, o pieno neįpylė. Gerai išmaišė cukrų ir nunešė puodelį į svetainę.

Senelė gurkštelėjo.

– Nesaldu, – pareiškė. – Įdėk daugiau cukraus.

Džordžas išsinešė puodelį į virtuvę ir įdėjo dar vieną šaukštelį cukraus, išmaišė ir atsargiai padavė senelei.

– Kur lėkštutė? – paklausė ši. – Neimsiu puodelio be lėkštutės.

Džordžas atnešė lėkštutę.

– O šaukštelį pamiršai?
– Aš išmaišiau cukrų, senele. Gerai išmaišiau.
– Arbatą dar pajėgsiu pamaišyti, – atkirto ji. – Atnešk šaukštelį.

Džordžas atnešė šaukštelį.

Kai namie būdavo Džordžo tėtis ar mama, senele anūko niekada taip nevaikydavo. Bjauriai elgdavosi tik likusi su juo viena.

– Žinai, kas tau yra? – tarė senele, gyvomis niekšingomis akimis spoksodama į Džordžą pro puodelio kraštą. – Tu per **GREITAI AUGI**. Berniukai, kurie per greitai auga, būna **KVAILI** ir **TINGŪS**.

– Kad aš nieko negaliu padaryti, senele, – atsiliepė Džordžas.

– Gali, – pagiežingai atšovė ši. – Augti – šlykštus vaikiškas įprotis.

– Bet mes *turime* augti, senele. Jei neaugsimė, niekada netapsime suaugusiaisiais.

– Nesąmonė, berniūkšti, – atkirto ši. – Pažiūrėk į mane. Argi aš augu? Neaugu.

– Juk kadaise augai, senele.

– Tik *vaikystėje*, – atsakė senele. – Aš lioviausi augti visai maža, tada atsikračiau ir kitų bjaurių vaikiškų įpročių, tinginystės, neklusnumo, godulio, nevalyvų

mo, netvarkingumo ir kvailumo. Tu jų neatsisakei, juk taip?

– Aš dar mažas, senele.

– Tau aštuoneri, – sušvokštė ji. – Jau laikas susiprotėti. Jei netrukus nenustosi augti, bus per vėlu.

– Kaip per vėlu, senele?

– Juokinga, – toliau varė senelė. – Tu jau beveik sulig manimi.

Džordžas atidžiai įsižiūrėjo į senelę. Ji iš tikrųjų *labai mažutė*. Kojos tokios trumpos, kad reikia suoliuko joms padėti, galva siekia tik krėslo atlošo vidurį.

– Tėtis mano, kad vyrui aukštas ūgis – ne trūkumas, – pasakė Džordžas.

– Neklausyk tėčio, – pareiškė senelė. – Klausyk manęs.

– Bet kaip man nustoti augti? – paklausė Džordžas.

– Valgyk mažiau šokolado, – pamokė senelė.

– Nuo šokolado augi?

– Ne taip, **KAIP REIKIA**, – atšovė senelė. – Aukštyn, o ne žemyn.

Senelė siurbčiojo arbatą, nenuleisdama akių nuo priešais stovinčio berniuko.

– Niekada neauk aukštyn, – patarė ji. – **TIK ŽE-MYN.**

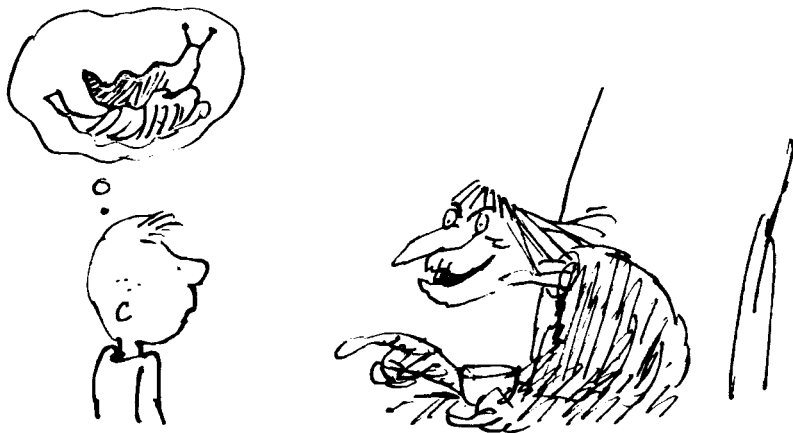
– Gerai, senele.
– Ir vietoj šokolado valgys kopūstus.
– Kopūstus? Oi ne, aš jų nemėgstu, – paprieštaravo Džordžas.

– Ką tu mėgsti ir ko nemėgsti – nesvarbu, – atkirto senelė. – Svarbu, kas tau sveika. Nuo šiol valgysi kopūstus tris kartus per dieną. Kalnus kopūstų! Dar geriau – su kirmėlėmis!

Džordžas **SUŽIAUKČIOJO.**

– Nuo kirmėlių pasidarysi protingesnis, – paaiškino senelė.

– Mama jas nuplauna į kriauklę, – pralemeno Džordžas.

– Mama kvaila kaip tu, – atsiliepė senelė. – Kopūstai prėski be vienos kitos virtos kirmėlės. Ir šliužo.

– Tik ne **ŠLIUŽAI!** – sušuko Džordžas. – Negalėčiau valgyti šliužų!

– Pamačiusi ant salotos lapo gyvą šliužą, kaipmat jį sukamžloju, kol nenušliaužė, – pareiškė senelė. – Gardu – nors liežuvį nuryk. – Ji atkišo lūpas, burna virto raukšlėta skylė. – Nors liežuvį nuryk, – pakartojo. – **KIRMĖLĖS, ŠLIUŽAI ir VABALAI.** Nenučiuoki, kas yra sveika.

– Juokauji, senele.

– Aš niekada nejuokauju, – atsiliepė ši. – Ko gero, vabalai skaniausi. **TRAŠKŪS.**

– Senele! Tai šlykštu!

Sena ragana klaikiai išsišiepė, rodydama pajuodusius dantis.

– Kartais pasiseka gauti vabalą saliero stiebe, – tarė ji. – Burnoje tirpsta.

– Senele! *Nekalbėk* taip!

– Žalių salierų stambuose pilna visokių gardumynų, – nenutilo senelė. – Kartais net auslindų pasitaiko.

– Nenoriu nieko apie tai girdėti! – suriko Džordžas.

– Didelė riebi auslinda baisiai skani, – net apsilaižė senelė. – Bet kramtyti, branguti, reikia labai mikliai, jeigu jau įsidėjai ją į burną. Mat pilvelio gale auslinda turi porą aštrių žnyplių ir, sugnybusi liežuvį, nebepaleidžia. Taigi turėsi **SUGRAUŽTI** auslindą, kol ji tau neįkando.

Džordžas ėmė atsargiai slinkti prie durų, trokšdamas atsidurti kuo toliau nuo bjauriosios senės.

– Mėgini nuo manęs pasprukti, a? – paklausė ši, rodydama pirštu Džordžui į veidą. – Mėgini pasprukti nuo senelės.

Džordžas sustojo prie durų ir išispitrijo į seną žiežulą krėslė. Ši irgi spoksojo į jį.

O gal ji ragana, toptelėjo Džordžui. Iki šiol manė, kad raganų būna tik pasakose, bet dabar suabejojo.

– Prieik arčiau, berniūkšti, – tarė senelė, modama jam sudiržusiu pirštu. – Prieik arčiau, ir aš tau atskleisiu vieną kitą **PASLAPTĮ**.

Džordžas nė nekrustelėjo.

Senelė irgi.

– Žinau marias paslapčių, – tarė ji ir netikėtai šyptelėjo. Šypsena buvo blausi ir ledinė, taip prieš kirsdama galėtų šypsotis gyvatė. – Prieik prie senelės, ir ji tau pašnibždės aibę paslapčių.

Džordžas žengtelėjo atgal, pamažu artindamasis prie durų.

– Nereikia bijoti senos močiutės, – tarė senelė, tebesišypsodama ledine šypsena.

Džordžas žengė dar vieną žingsnį atatupstas.

– Kai kurie iš mūsų, – pasilenkusi į priekį krėsle kiemiai sušnibždėjo senelė (Džordžas kaip gyvas nebuvo girdėjęs tokio jos balso), – kai kurie iš mūsų turi stebuklingų galių ir geba stulbinamai iškreipti šios žemės

GYVENTOJŲ PAVIDALĄ...

Džordžą kaip elektra nukrėtė šiurpas. Jam pasidarė baisu.

– Kai kurių iš mūsų, – tebekuždėjo senė, – liežuvis dega ugnimi, pilve spragsi žiežirbos, o rankos pilnos burtų. O nuo paslapčių, kurias žinome, tau pasišiauštų plaukai ir akys išsprogtų ant kaktos...

Džordžas norėjo bėgti, bet kojos nė krust, lyg būtų prilipusios prie grindų.

– Mes žinome, ką daryti, kad tau nukristų nagai, o vietoj jų iš pirštų išdygtų dantys.

Džordžas pradėjo drebėti. Labiausiai jį gąsdino senelės veidas, ledinė šypsena, gyvos nemirksinčios akys.

– Mes žinome, ką daryti, kad rytą pabustum su ilga uodega.

– **SENELE!** – suriko Džordžas. – **LIAUKIS!**

– Mes žinome paslapčių, branguti, apie tamsius užkaborius, kuriuose gyvena, rangosi ir šliaužioja paslaptingi padarai...

Džordžas nėrė prie durų.

– KAD IR KUR ATSIDURTUM, NEPABĖGSI, –

dar išgirdo senelės žodžius.

Džordžas įlėkė į virtuvę ir užtrenkė duris.

